

мнѣние нарасне до степенѣта на самостоятелна сила и започне да маха върху ржцѣтѣ (quelques mains), въ които законѣтѣ е поставилъ суверенността, тогава, о! тогава тая сила не трѣбва да трае дълго, освѣнѣ при твърдѣ изключителни условия и то, продължава сжщиятѣ авторѣ, „това може да стане у една нация подчинена или *dégénérée conquise par une race supérieure ou plus forte. Mais cela ne saurait exister chez une nation indépendante et saine . . .*“ Ами ако сжществува и у свободни и здрави, не изродени (*dégénérée*) нации? Нали понятията сж относителни? Нали даже има суверенностъ и суверенностъ? има, напимѣрѣ, конституционна монархия и монархична конституция, при които се проявява суверенността?

Едно френско модерѣ, което жѣлае да отдаде най-главното орѣжие за политическа борба — изборното право, въ ржцѣтѣ на „асоциациитѣ“, успорява малко нѣщо валидността на суверенността, като я замѣнява съ теорията за националния животѣ. „Какво струва въ модерната държава суверенността? Отъ гдѣ иде тя, ние знаемѣ. Това е една идея мистична и теологична. Но на що служи тя — това хората не знаятѣ; кому тя врѣди — това е очевидно“. ¹⁾ И понеже врѣдата отъ нея (суверенността) е очевидна, тя трѣбва де бѣде замѣнена съ друго, което нѣма да врѣди никому: „Тѣзи социални реалности, *ces vies collectives de l'individu, ne pourrait-on pas refaire et restaurer par elles les cadres, imprudemment brisés? Puisque, aussi bien, c'est tout le problème, d'organiser le suffrage universel, ne pourrait-on pas leur emprunter les éléments d'une organisation? L'individu n'y perdrait rien; il y gagnerait de re-*

¹⁾ Charles Benoist, La crise de l'État moderne, Paris стр. 31.